

עפ"ג 39591/04/22 - מדינת ישראל נגד דניאל ח'יר

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ג 39591-04-22 מדינת ישראל נ' ח'יר
תיק חיצוני: 701/2021

בפני **כבוד השופט אבי לוי**
כבוד השופט ערן קוטון
כבוד השופטת עידית וינברגר
המערערת **מדינת ישראל**
נגד
המשיב **דניאל ח'יר**
מעמד. כינוי צד ג'

פסק דין

כללי

זהו ערעור המדינה על גזר-דינו של בית-משפט השלום בחיפה, שניתן ביום 13.3.22, במסגרתו של ת"פ 52222-02-21, על-ידי כב' השופטת הבכירה אורית קנטור, בעניינו של המשיב, דניאל בן כמאל ח'יר.

המשיב הורשע, על-סמך הודאתו, בעבירות שיוחסו לו במסגרת כתב-אישום מתוקן ואשר עניין - **החזקת נשק שלא כדין**, לפי סעיפים 144(א) רישא וסיפא בצירוף לסעיף 144(ג) לחוק העונשין התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**" או "**החוק**");

על המשיב הוטלו בערכאה הראשונה **9 חודשי מאסר בפועל לריצוי בדרך של עבודות שירות** (ללא ניכוי ימי מעצרו); 12 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים, שלא יעבור עבירה מסוג פשע בניגוד לסעיף 144 לחוק העונשין; 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים, שלא יעבור עבירה מסוג עוון בניגוד לסעיף 144 לחוק העונשין.

הערעור הופנה כלפי **קולת העונש** שנגזר למשיב. במסגרתו, התבקשנו להחמיר בעונשו של המשיב כך שייגזר עליו **מאסר בפועל מאחורי סורג ובריוח לתקופה ממושכת מכפי שקבע בית המשפט קמא.**

עובדות הרשעה ותסקיר שירות המבחן

ביום 7.2.21 החזיק המשיב ברכב, אשר נמצא בחלקת אדמה בבית ג'ן, שהינה בבעלות אביו, חפץ דמוי **תת מקלע**

מאולתר שהוא כלי שסוגל לירות כדור או קליע שבכוחם להמית אדם, **שתי מחסניות ריקות ועוד מחסנית טעונה בשמונה כדורי 9 מ"מ.** את כל אלה החזיק בלא רשות על פי דין להחזקתם.

לאחר הודאתו והרשעתו הופנה המשיב אל שירות המבחן לצורך הכנת תסקיר בעניינו. שירות המבחן עמד במסגרת תסקירו, מיום 2.2.22, על נסיבות חייו המורכבות של המשיב, וכיצד היקלעותו לתאונה, שהתרחשה בהיותו תלמיד תיכון, הובילה אותו להתמודדות נפשית שאינה פשוטה (לדבריו של המשיב בשל כך הופטר משירות צבאי).

פורט, כי המשיב (הנעדר הרשעות קודמות בפלילים) התקשה לקבל אחריות מלאה למיחוס לו בכתב האישום. לטענתו, הנשק אכן היה שייך לו, והוא החביאו במחסן, השייך למשפחה במטרה להרחיקו מהבית. לשיטתו, הוא עשה כן מתוך ידיעה שמעשיו נוגדים את החוק. לגרסתו של המשיב, בתקופה שבה עבד בעבודות עפר, התוודע לדמויות שוליות, שאחריהן נגרר לרכישת הנשק, ללא מטרה מסוימת.

שירות המבחן עמד על כך שהמשיב "התבצר" בעמדה הגנתית והתקשה להתבונן בצורה מעמיקה בנסיבות העומדות בבסיס מעורבותו בפלילים. המשיב שלל סכסוכים או קשרים עם גורמים פורעי חוק. באופן זה, הוא השליך את האחריות על אחרים (אך בחר שלא לפרט על אודות אלו). שירות המבחן התרשם, כי התנהגותו של המשיב מבטאת קשיים ניכרים בהפעלת שיקול הדעת. הוער, כי המשיב נטה להשיב בדבר התנהגותו באופן קונקרטי ומגמתי, תוך מזעור, צמצום והשלכת האחריות על אחרים.

משאלו הם פני הדברים, התקבל הרושם, שהמשיב מתקשה לקבל אחריות מלאה על הבעייתיות שבהתנהגותו ונוטה להשתמש במנגנוני הגנה נוקשים. צוין, כי קיים פער משמעותי בין נסיבות ביצוע העבירה לבין המציאות אותה הציג בפני שירות המבחן.

לסיכום, **שירות המבחן התרשם, שקיים סיכון משמעותי כי המשיב יחזור על התנהגות פורעת חוק מצדו.** מכאן, לא כללה קצינת המבחן המלצה טיפולית במסגרת התסקיר. הוסבר, כי נוכח קשייו של המשיב לערוך התבוננות פנימית עמוקה על המניעים להתנהגותו **לא ניתן להצביע על אמצעי טיפולי שיביא להפחתת הסיכון להישנות התנהגות פורעת חוק.**

נימוקי הערכאה הדיונית - גזר הדין

בית-המשפט קמא הנכבד עמד, במסגרת גזר הדין, על הערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה ממעשיו של המשיב. באשר לנסיבות הקשורות לביצוע העבירה, צוין, כי לעבירה קדם תכנון מוקדם, שכן "מן הסתם הנאשם (המשיב) קיבל את הנשק מסוג תת-מקלע מאולתר אביזרים ותחמושת לרשותו ונדרשה מחשבה מוקדמת על מקום האחסון". עוד צוין, כי חלקו של המשיב בביצועה של העבירה היה בלעדי ומלא. בית המשפט קמא פירט (כנסיבה לקולה) את הנתון שלפיו הנשק הוחזק הרחק ממקום מגוריו של המשיב. הוסף, שבפועל לא נגרם נזק, אולם אין לשכוח שמחסנית אחת הייתה טעונה בכדורים - נתון המדבר בעד עצמו. הוער, כי אין צורך להכביר במילים על אודות הנזק הרב הגלום בעבירות

שעניין נשק ושאלו הפכו "למכת מדינה". הודגש, כי סוג הנשק מהווה נסיבה לחומרה וכי המשיב יכול היה להבין את אשר עשה ולהימנע מכך, בעוד מניעיו אינם ברורים דיים. בית המשפט קמא עמד על מגמת ההחמרה שחלה בעת האחרונה ומדיניות הענישה הנוהגת בכל הנוגע לעבירות בנשק.

בהתחשב באמור לעיל קבעה השופטת קמא כי מתחם הענישה ההולם צריך שינוע בין 9 חודשי מאסר לריצוי בפועל לבין 24 חודשי מאסר לריצוי בפועל.

באשר לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה, צוין כי המשיב נעדר הרשעות קודמות; הודה בהזדמנות הראשונה; הביע חרטה וחסך מזמנו של בית המשפט. הוער, כי על אף נסיבות חייו המורכבות, אין בנמצא אינדיקציה שלפיה אלו היו שהובילו את המשיב לביצוע העבירות. בהקשר זה צוין, כי לא הובאו ראיות המצביעות על סיכוייו של המשיב להשתקם ועל כן, אין לחרוג בעניינו ממתחם הענישה מטעמי שיקום.

בית המשפט קמא עמד על כך, שהמשיב היה עצור למשך חודשיים, כאשר לאחר מכן הוא שוחרר למעצר בית מלא (בהמשך עם חלונות התאוררות). הוער, כי עסקינן בתקופה משמעותית של שלילת חירות. מכאן, ציינה השופטת קמא, כי בכוונתה לגזור על המשיב עונש בן 9 חודשי מאסר לריצוי בפועל בדרך של עבודות שירות, אך מבלי לנכות את ימי מעצרו. הוער, שבאופן זה מדובר בעונש בן 11 חודשים של שלילת חירות מוחלטת. ואכן, בסופו של גזר הדין הושת על המשיב עונש זה בצירוף המאסרים המותנים שפורטו לעיל.

נימוקי הערעור

במסגרת נימוקי ערעורה טוענת המערערת, כי העונש, שאותו השית בית המשפט קמא על המשיב חורג לקולה מן המתחם, באופן קיצוני ואינו הולם את סוג העבירה ונסיבות ביצועה. המערערת עמדה על כך כי במובן זה בית המשפט קמא שגה עת קבע מתחם ענישה שתחתיתו מגלמת הקלה כה משמעותית.

המערערת עמדה על חומרתן היתרה של עבירות, שעניין נשק. נטען, כי שגה בית המשפט קמא, עת ציין כנסיבה מקלה את הנתון שלפיו הנשק הוחזק רחוק ממקום מגוריו של המשיב. הוער, כי העובדה שלפיה המשיב החזיק את הנשק בחלקת אדמה בבעלות משפחתו יש בה דווקא נסיבה לחומרה, שכן זו מדגישה כי רב הנסתר על הגלוי, בכל הנוגע למניעים שאפפו את ביצוע העבירה. המערערת עמדה על הפסיקה העדכנית, שנפסקה אך לאחרונה בבית המשפט העליון, המצביעה על ההחמרה הצריכה במדיניות הענישה בכל הנוגע לעבירות בנשק. עוד עמדה המאשימה על כך, שטעה בית המשפט קמא, עת לא ייחס משקל "לרוחו" של תיקון 140 לחוק העונשין, המחייב הטלת עונש מזערי על עברייני נשק. עוד הוער, כי לא ניתנה התייחסות מספקת במסגרת גזר הדין לממצאיו המטרידים של שירות המבחן, שלפיהם התקשה השירות לקבל תשובות מספקות בכל הנוגע לנסיבות העומדות בבסיס מעורבותו של המשיב בפלילים. המערערת הציגה פסיקה בעבירות שעניין החזקת נשק, התומכת לשיטתה בטיעוניה בדבר הצורך לקבוע מתחם ענישה מחמיר יותר במקרה דכאן. הוסף, כי עבירות בנשק מהוות "מכת אזור ממשית", אשר הוכרה בפסיקה כתופעה המצדיקה החמרה בענישה.

לסיכום, עתרה המערערת לקבל את ערעורה ולהשית על המשיב מאסר מאחורי סורג ובריא לתקופה ממושכת מזו שקבע בית המשפט קמא.

במסגרתו של הדיון שהתקיים לפנינו ביום 6.6.22, שבה ב"כ המלומדת של המערערת, עו"ד הרטמן, על נימוקי הודעת הערעור לעיל. הוסף, כי גזר הדין לא העניק משקל מתאים לאמור במסגרת תסקיר שירות המבחן שלפיו לא ניתן להצביע על נטילת אחריות ממשית. עוד נטען, כי בית המשפט קמא לא השית קנס כספי על המשיב במסגרת גזר דינו.

מנגד, ב"כ המלומד של המשיב, עו"ד סאמר עלי, הצביע על כך שהושתו על המשיב, 11 חודשי מאסר לריצוי בפועל (שכן בית המשפט קמא לא ניכה מעונש המאסר בעבודות שירות שהושת את תקופת מעצרו). הסנגור המלומד עמד על כך, שכלל הוא שערכאת הערעור איננה מתערבת בענישה אלא במקרים חריגים; לטעמו המקרה שלפנינו אינו מהמקרים הללו. הסנגור הצביע על מספר פסקי דין, שבמסגרתם הושתו 10 - 12 חודשי מאסר לריצוי בפועל, וטען, שבהשוואה למשיב דכאן, ההבדל מסתכם "בחודש ימים" של מאסר בפועל. עוד עמד הסנגור על כך, שעתר לפני בית המשפט קמא כי יורה על הכנת תסקיר משלים, שכן המשיב הוא אדם מופנם עם "בעיית תקשורת", אך בית המשפט קמא נמנע מלעשות כן, בצינו שהתסקיר מעמיק דיו.

יוער, בהקשר זה, כי במהלך הדיון דחינו את בקשת הסנגור להפנות את המערער לשירות המבחן לשם עריכת "תסקיר משלים" מאחר שלא מצאנו כי התסקיר שנערך חסר באופן כלשהו, ומשלא נמצאה עילה להתערבותנו בהחלטת בית משפט קמא שלא להפנותו לתסקיר כאמור.

ב"כ המשיב טען לפנינו, שהנשק הוחזק במרחק 15 ק"מ מכפר בית ג'ן, לצורך שמירת כרם הענבים של משפחת המשיב מפני חזירים. בהקשר זה צוין, כי לא הייתה בליבו של המשיב כוונה כלשהי לעשות שימוש בנשק זה לצורך מטרות פליליות. עוד עמד ב"כ המשיב על הטראומה שחוזה המשיב בעברו (עליה גם עמד שירות המבחן) שעניינה בתאונת דרכים בה היה מעורב ועל כך שעבר תלאות בחייו. לסיכום, הסנגור הדגיש, כי שליחתו של המשיב למאסר מאחורי סורג ובריא, תסיג את המשיב לאחור ותגרום לו נזק רב.

דין והכרעה

ככלל, ערכאת הערעור תיטה שלא להתערב בעונש שהושת על ידי הערכאה הדיונית, אלא בנסיבות שבמסגרתן נגלית סטייה מהותית ממדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים; כאשר נפלה במסגרת גזר הדין טעות מהותית; או מטעמי שיקולי צדק ייחודיים (ראו: ע"פ 201/20 ליברטי נ' מדינת ישראל, פסקה 24, ניתן ביום 3.2.22).

כפי שיפורט להלן בהרחבה, לאחר שעיינו בכתב האישום, בתסקיר שירות המבחן, בטיעוני הצדדים בפני ביהמ"ש קמא, בגזר דינה של הערכאה הראשונה, בהודעת הערעור ובמכלול החומרים אשר באו לעיונו ושקלנו לעומק את טענות הצדדים לפנינו, באנו לכלל דעה, כי אין למצוא הלימה בין העונש שנגזר על המשיב דכאן לבין מעשהו החמור של המשיב, שעניינו בהחזקת תת מקלע מאולתר ותחמושת שלא כדין.

אנו קובעים, כי על רקע שינוי המגמה המחמיר בענישה, המותווה בעת האחרונה הן על ידי המחוקק הן על ידי בית המשפט העליון בכל הנוגע לעבירות בנשק, העונש שהוטל על המשיב סוטה לקולה מהעונש הראוי בנסיבות העניין. הענישה הניבטת מגזר הדין אשר יצא מלפני בית המשפט קמא הנכבד מבטאת הקלת יתר עם המשיב שאינה מתיישבת עם האינטרס הציבורי.

למותר לציין, כי בית המשפט העליון עמד אך לאחרונה במסגרת מספר לא מבוטל של פסקי דין על חומרתן הרבה של עבירות הנשק, אשר הפכו זה מכבר ל"מכת מדינה" ועל הצורך לשרש רעה חולה זו הפושה בארצנו - באמצעות ענישה מחמירה ומרתיעה. על כך עמד למשל כב' השופט י' אלרון במסגרתו של ע"פ 4406/19 **מדינת ישראל נ' סובח**, פסקה 16 (ניתן ביום 5.11.19) בצינו כדלהלן:

"השימוש בנשק חם ככלי ליישוב סכסוכים הפך לרעה חולה, וכמעשה של יום ביומו גובה חיי אדם ולעיתים אף את חייהם של חפים מפשע אשר כל חטאם היה כי התהלכו באותה עת ברחובה של עיר. בשנים האחרונות אף חלה עליה מתמדת במספר אירועי הירי המדווחים למשטרה (ראו למשל: דו"ח מבקר המדינה התמודדות משטרת ישראל עם החזקת אמצעי לחימה לא חוקיים ואירועי ירי ביישובי החברה הערבית וביישובים מעורבים 28 (2018)). על רקע המציאות אותה אנו חווים למרבה הצער מדי יום, אנו עדים לקריאה ציבורית נרגשת להגברת האכיפה כלפי עבירות נשק - ולהחמרה במדיניות הענישה הנוהגת.
[...]

בהתאם לכך ולנוכח ריבוי מקרי הירי, יש לנקוט במדיניות ענישה מחמירה כלפי ביצוע עבירות **החזקת נשק שלא כדין**, ועל אחת כמה וכמה שימוש בנשק חם ופציעתם של קורבנות שונים עקב כך. הצורך במדיניות ענישה מחמירה נחוץ במיוחד כאשר השימוש בנשק גורר פגיעה בגוף ובנפש, וכאשר מבצעי העבירות אינם מוסרים את כלי הנשק לידי רשויות החוק - ובכך מוסיפים לפגוע בביטחון הציבור וקיים חשש תמידי לשימוש עברייני חוזר בנשק זה, כמו גם להגעתו של נשק זה לגורמים עוינים ובכללם גורמי טרור. **נמצא אפוא כי בנסיבות דהיום, ראוי ונכון להחמיר את מדיניות הענישה הנוהגת, זאת בין היתר על מנת להרתיע עבריינים פוטנציאליים משימוש בו כאמצעי ליישוב סכסוכים** (ההדגשות אין במקור).

נציין, ככלל, כי בעת גזירת עונשו של מי שהורשע בעבירות נשק, על בית המשפט לבכר את האינטרס הציבורי שבהרתעת הרבים, על פני נסיבותיו האישיות של הנידון {ע"פ 4775/21 **פלוגי נ' מדינת ישראל**, פסקה 17(ניתן ביום 17.2.22); ע"פ 8045/17 **בראנסי נ' מדינת ישראל**, פסקה 11 (16.8.2018)}. {ראו למשל - ע"פ 2141/21 **חניני נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 27.5.21) - במסגרתו הושתו 20 חודשי מאסר לריצוי בפועל, בגין החזקת אקדח אוויר (אשר בוצעו בו שינויים שמאפשרים ירי של תחמושת בקליבר 7.65 מ"מ); ע"פ 8320/21 **מדינת ישראל נ' בסילה** (ניתן ביום 28.12.21) - במסגרתו הושתו 14 חודשי מאסר לריצוי בפועל בגין החזקת נשק (דמוי רובה סער מסוג M-16) ואביזרי תחמושת; ע"פ 5813/21 **ג'בארין נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 31.5.22) - במסגרתו הושתו על הנאשמים 18 ו- 21 חודשי מאסר לריצוי בפועל בגין החזקת רובה ציד; עפ"ג (נצרת) 21260-10-19 **מדינת ישראל נ' מזאריב** (ניתן ביום 24.11.19) - במסגרתו הושתו 12 חודשי מאסר לריצוי בפועל, בגין החזקת תת מקלע מאולתר וכן מחסנית מלאה בכדורים; עפ"ג (נצרת) 2024-04-21 **מנדורי נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 29.6.21) - במסגרתו הושתו 20 חודשי מאסר לריצוי בפועל, בגין החזקת רובה דמוי רובה סער מסוג M-16 (ראו בנוסף: רע"פ 3619/21 **אבו הלאל נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 26.5.21); ע"פ 5613/20 **אלהוזייל נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 25.8.20); רע"פ 3355/22 **סלאמה נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 26.5.22)).

נזכיר, שאך לאחרונה סבר המחוקק כי הגיעה שעת ההחמרה בענישה בכל הנוגע לאלו המורשעים בעבירות נשק. לפיכך, במסגרתו של תיקון מס' 140 לחוק העונשין (תיקון מס' 140 - הוראת שעה), התשפ"ב-2021, ס"ח 2938) עוגנו עונשים מזעריים בכל הנוגע להחזקת, הובלת או רכישת נשק שלא כדין כך שהעונש "לא יפחת עונשו מרבע העונש המרבי שנקבע לאותה עבירה, אלא אם כן החליט בית המשפט, מטעמים מיוחדים שיירשמו, להקל בעונשו; ...".

ודוקו, תיקון החוק הנ"ל אמנם אינו חל בעניינו, אולם לשיטתנו אין להתעלם כליל "מרוחו" ומקיומו, שכן מדובר בנדבך נוסף ומשמעותי המצביע על הצורך העז להילחם מלחמת חורמה בעבירות הנשק הפוגעות בכל חלקה טובה בארצנו, זה שהוביל לחקיקת התיקון האמור.

ומן הכלל אל הפרט

בכל הנוגע לקביעת מתחם הענישה הראוי, הרי שגם בעניין זה מסור שיקול דעת רחב לידי הערכאה הדיונית. משכך, ככלל, אין זו מדרכה של ערכאת הערעור להתערב בקביעת המתחם, אלא במקרים שבמסגרתם העונש אינו הולם את חומרת המעשים שבוצעו (ע"פ 4232/20 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (ניתן ביום 12.11.20)). דא עקא, ובכל הכבוד הראוי, אנו סבורים שהמקרה דנן הוא אחד מאותם המקרים שבמסגרתם עקרון ההלימה לא שיקף את חומרת מעשה העבירה על נסיבות ביצועו.

מתחם הענישה, שנקבע על ידי הערכאה קמא אינו משקף כראוי את עוצמת הפגיעה בערכים המוגנים, שנמנו בגזר הדין ככאלו, שבהם פגעו מעשיו של המשיב ואת נסיבות ביצוע העבירה. העובדה, שהנאשם החזיק את הנשק במקום מרוחק מביתו (בעוד אחת מן המחסניות הייתה טעונה בכדורי 9 מ"מ) איננה יכולה להוות נסיבה ממשית לקולה. על רקע הסתירות שנפלו בדבריו של המשיב (לרשויות החקירה ולשירות המבחן); ובשים לב לכך שדבריו אינם מפורטים וממזערים את מעשיו- אכן רב הנסתר על הגלוי, בכל הנוגע לנסיבות שהובילו את המשיב לבצע את העבירה (ראו סעיף 40ט(א)(5) לחוק העונשין).

בהמשך ישיר לאמור לעיל, סברנו כי בית המשפט קמא לא העניק משקל מספיק לממצאי תסקיר שירות המבחן, אשר הוכן בעניינו של המשיב. אכן, תסקיר זה מדבר בעד עצמו: הצטיירה במסגרתו תמונה של מי ששירות המבחן התרשם הימנו כמי שמציג פער משמעותי בין נסיבות ביצוע העבירה לבין המצג שאותו הציג בפני שירות המבחן. משאלו היו פני הדברים, שירות המבחן התרשם שקיים סיכון משמעותי שהמשיב יחזור להתנהגות פורצת חוק מצדו. נעיר, בהקשר זה, כי לשירות המבחן מסר המשיב "שרכש" את הנשק לאחר שהתפתה וללא מטרה מסוימת (בעוד בא כוחו טען, כי הנשק הוחזק בכרם ענבים השייך למשפחה ומטרתו להגן מפני חזירים שגרמו להרס הכרם).

סברנו, כי מתחם הענישה שנקבע על ידי הערכאה הראשונה אף אינו עולה בקנה אחד עם מדיניות הענישה הנוהגת בכגון דא. כידוע, מדיניות הענישה היא אחד מן השיקולים המשמשים בידי בית המשפט בקביעת מתחם העונש, לצד שיקולים נוספים הכוללים בין היתר, את רמת הפגיעה בערכים המוגנים ונסיבות הקשורות בביצוע העבירה (ראו למשל: ע"פ 9954/17 זילברשטיין נ' מדינת ישראל, פסקה 9, ניתן ביום 22.4.18); נעיר, במאמר

מוסגר, כי חלק מפסקי הדין שהוצגו במסגרת גזר הדין, אינם משקפים כדבעי את מדיניות הענישה הנוהגת לאחרונה. שניים מתוך ארבעת פסקי הדין שהוצגו, עניינם בחריגה מטעמי שיקום ממתחם הענישה בעוד נתונים אלו אינם מתקיימים בענייננו. ואכן, בית המשפט קמא טרח וציין, בשולי סקירת מדיניות הענישה, כי "**במקרים דומים נוספים, הוטלו עונשי מאסר לריצוי מאחורי סורג וברית, כשהמשותף לכולם הוא המגמה ההולכת וגוברת של החמרה בעבירות נשק בכלל, לרבות בעבירה בה הורשע הנאשם**" (ראו עמ' 15 שורה 29 לגזר הדין).

ניכר, אפוא, כי המתחם ששורטט אינו משקף נאמנה את אופי הערכים המוגנים המגולמים במעשה, את עוצמת הפגיעה בהם, את נסיבות ביצוע העבירה ואת מדיניות הענישה הנוהגת. נאמנים לנהוג בכגון דא, אין בכוונתנו לקבוע מתחם עונש הולם תחת המתחם שנקבע בערכאה הראשונה. **נציין, עם זאת, שתחתית מתחם העונש ההולם את המקרה שלפנינו צריך שתעמוד על רף גבוה יותר באופן משמעותי מזה שנקבע בערכאה קמא.**

גם בבוא בית המשפט לקבוע את העונש המתאים לנאשם בגין מעשיו ראוי לייחס משקל להיותן של עבירות הנשק "מכת מדינה" ולצורך העז לגלם בגזירתו את שיקולי הרתעת הרבים והרתעתו של המשיב עצמו; ואכן, במקרה כגון זה מתקיים האמור בסעיפים 40 ו-40 לחוק העונשין, שבהם נקבע כי אם מצא בית המשפט, כי יש צורך בהרתעת הנאשם מפני ביצוע עבירה נוספת, או בהרתעת הרבים מפני ביצוע עבירה מסוג העבירה שביצע הנאשם, ויש סיכוי של ממש שהחמרה בעונשו של הנאשם תביא להרתעתו ולהרתעת הרבים, רשאי הוא להתחשב בשיקול זה בבואו לקבוע את עונשו של הנאשם בגבולות מתחם העונש שנקבע. באופן זה, **על מערכת אכיפת החוק לסייע בשימור וביצירת תחושת-הביטחון בקרב תושבי המדינה. עליה לתרום תרומתה לשימור ריבונות המדינה וערכי שלטון-החוק.**

סטייה ממתחם העונש ההולם באורח המאפשר הטלת מאסר לריצוי בעבודות שירות בגין עבירות נשק תתאפשר במקרים חריגים ביותר, שבהם טעמי שיקום (או צדק) מחייבים זאת. **אלו אינם מתקיימים במקרה זה.**

במקרה שלפנינו, ראוי היה להעניק **משקל ממש** יותר בעת גזירת עונשו של המשיב לשיקולי ההרתעה, הן הרתעת היחיד הן הרתעת הרבים, העלולים לפעול כפי שפעל המשיב; אמנם, אין להתעלם מהנסיבות המקלות, שאינן קשורות בעבירה, המתקיימות בענייניו של המשיב (העדר עבר פלילי וההודאה באשמה). אך כפי שצינו לעיל, בשל הצורך להחמיר בענישה בעבירות נשק, משקל מועט יותר יינתן לנסיבות האישיות. מכל מקום, תסקיר המבחן בענייניו של המשיב דכאן אינו חיובי. צוין בו, שנוכח קשייו של המשיב לערוך התבוננות פנימית עמוקה על המניעים להתנהגותו לא בא שירות המבחן בהמלצה לאמצעי טיפולי, ככזה שיביא להפחתת הסיכון להישנות התנהגות פורעת חוק מצדו של המשיב. ודאי, שלא היה מקום להעמיד את עונשו של המשיב בתחתית מתחם הענישה שאותו קבע בית המשפט קמא.

משאלו הם פני הדברים ולאחר ששקלנו את מכלול השיקולים הצריכים לדבר, ובשים לב לכך שערכאת הערעור נמנעת ממיצוי הדין עם המשיב, עת מתקבל ערעור המדינה על קולת העונש, **הרי שאנו מורים על קבלת ערעור המדינה ומטילים על המשיב 16 חודשי מאסר לריצוי בפועל**, בניכוי התקופה שבה שהה במעצר בגין העבירה מושא תיק זה.

אין שינוי ביתר רכיבי הענישה.

ניתן היום, ה' תמוז תשפ"ב, 04 יולי 2022, בנוכחות הצדדים.

ע' וינברגר, שופטת

ע' קוטון, שופט

א' לוי, שופט
[אב"ד]